

Το αδύναμο κοτοπουλάκι

Ευαγγελινή Μπαλτατζή

Η αυλή της γιαγιάς Νάστας και τι δεν είχε! Πάπιες, χήνες, ελεύθερες να κάνουν μπάνιο στην τεχνητή λιμνούλα που έφτιαξε ο παππούς Στάθης, και πολλές κοτούλες σε περιορισμένο χώρο.

Τελευταία, η γιαγιά ήταν περήφανη, γιατί η κλώσσα της, της έφερε όμορφα κλωσοπουλάκια. Όμορφα και ζωηρά. Δεν προλάβαινε να τα ταΐζει ψίχουλα και σπόρους. Τρώγανε σαν τρελά. Ένα μόνο, που διέφερε από τα άλλα, ήταν πιο αδύνατο με λιγότερα πούπουλα και αδύνατο ποδαράκι. Από τη μια πλευρά δεν προλάβαινε να φάει και

από την άλλη τα άλλα δεν το αφήνανε σε ησυχία. Συνεχώς το τσιμπούσαν. Λες και δε βγήκαν απ' το αυγό μέσα στην ίδια φωλιά. Όλα μαζί εναντίον του. Το διαφορετικό τα ενοχλούσε. Θέλανε να το πετάξουν έξω από την κοινότητά τους.

Η γιαγιά Νάστα όμως δεν το άφησε έτσι. Το αδύναμο κοτοπουλάκι το χώρισε από τα άλλα. Τώρα μπορούσε να τρώει με την ησυχία του. Ήταν βέβαια μόνο του. Δε γινόταν όμως αλλιώς. Έτσι μπόρεσε να αναπτυχθεί κανονικά και να γίνει ένα γερό κοτόπουλο όπως τα άλλα και να αντέχει μια θέση στην κοινότητα.

Η χωματερή

Ευαγγελινή Μπαλτατζή

Στο σπίτι του παππού ήταν όλα τόσο όμορφα! Ήταν χρόνια παιδικά, μετά χρόνια εφηβικά. Σ' ένα χωριό. Η γιαγιά, η μαμά και οι θείες πολύ νοικοκυρές και το σπίτι έλαμπε. Έβαζα και εγώ το χεράκι μου. Ακόμη και στο «χρίσιμο». Τι είναι αυτό; Ένα μίγμα κόκκινου χώματος με νερό που αλείφαμε με ένα πανί, συνήθως τσουβάλι, τα χωματίνα δάπεδα του σπιτιού.

Η αυλή πεντακάθαρη κι ας ήταν μισό στρέμμα. Έλαμπε. Και τα σκουπίδια που πήγαιναν; Όλα στη «χωματερή» του σπιτιού: στην κοπριά. Εκεί που πήγαιναν και τα απόβλητα του στάβλου. Ήταν στην άκρη της αυλής του σπιτιού. Τότε τα προϊόντα δεν είχαν μη αφομοιώσιμες συσκευασίες και τελικά όλα αυτά κατέληγαν στο χωράφι για λίπασμα ή μερικές φορές ο παππούς έκανε κάτι άλλο με τα απόβλητα του στάβλου.

Τα ανακάτεψε με άχυρο, τα άπλωνε να στεγνώσουν και τα χρησιμοποιούσε για καύσιμη ύλη.

Και τώρα πώς θυμήθηκα εγώ τη χωματερή του παππού μου; Όταν σε ξεριζώσουν από τον χώρο όπου δουλεύεις είκοσι πέντε χρόνια, όπου αποδίδεις δημιουργικά, όπου βοηθάς τον ασθενή και από αυτό παίρνεις χαρά, τότε, όπου και να σε βάλουν, αν δεν έχεις σχέση με το αντικείμενο, είσαι ένα σκουπίδι προς αποδόμηση.

Και είναι κρίμα, γιατί έχεις να προσφέρεις, να προσφέρεις στον άρρωστο, να προσφέρεις στους νεότερους συναδέλφους εξειδικευμένες γνώσεις για να βοηθήσουν αύριο κι αυτοί τους ασθενείς.

Αυτή η χωματερή που σε καταδικάζουν είναι πιο άγωνα από του παππού. Εκείνη τουλάχιστον λίπαινε τα χωράφια.